

ватъ, когато потрѣбва. Единъ опълченецъ, и то най-младиятъ, се изпъна и рече: „ние само ще нападаме, а нѣма да отстѣпваме“ . . . Офицеритѣ се засмѣха и казаха: Здравей! дано бжде така.

Въ края на май опълченцитѣ се дигнаха отъ Плоещъ и потеглиха за Дунава. Къмъ 10 юний тѣ приближиха турската граница. На 15 сѣщия рускитѣ войски преплаваха Дунава при Свищовъ и разгониха турцитѣ. Царь Александъръ II гледаше отъ брѣга. Той не се сдържа. По една лодка той пресече Дунава и стигна въ Свищовъ, дето бѣ посрещнатъ съ радостни сълзи на очи отъ цѣлото българско население. Едно 15 годишно момче въ хубава премѣна подава букетъ на царя и казва нѣколко поздравителни думи. Но царътъ нищо не разбира. Тогава момиченцето започва да говори хубаво и високо на френски езикъ. Царътъ се усмихна, прегърна девойката и я цѣлуна по челото. — Благодаря, рече той, вие говорите отлично.

Единъ старецъ българинъ на 80 години се хвърли предъ краката на царя и просълзено казва: „Велики царю, осемдесетъ години ви чакамъ. Видѣхъ ви, сега вече мога да умра. България е освободена“.

Следъ малко почивка въ Свищовъ царътъ се върна пакъ съ лодка въ Зимничъ и тамъ срещна опълченцитѣ, които бързаха да земагъ участие въ боеветѣ. Царътъ засмѣнъ и веселъ поздрави опълченцитѣ и каза:

— Свищовъ вече е освободенъ. Скоро и България ще бжде отървана отъ турското иго.

Безкрайно и гърмовито ура съпровожда царскитѣ думи.